

get stort var det. Saa siger Kong Harald: Ja, det var kongeligt og stort, og det var ogsaa mere, end jeg vilde gjort. Saaledes maa jeg ogsaa sige overfor mit Parti, at jeg finder, at det er stort, at det, efter hvad der er sket, kan stemme for denne Sag. Det er mere, end jeg kan være med til.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg beklager, at man fra Venstres Regerings Side ikke har villet bringe de personlige Ofre, hvorved denne Sag kunde bringes ud af den politiske Dagsorden, saaledes at der baade indenfor og udenfor Rigsdagen kunde skabes den Ro, som efter min Mening er en absolut Nødvendighed for, at den Lovordning, man nu vil skabe, kan komme til at virke efter sin Hensigt og i alle Maader fyldestgøre sit Formaal.

Godskesen: Under Behandlingen af dette Lovforslag i det andet høje Ting blev der af en Taler rejst Tvivl om Fortolkningen af Lovforslagets § 1, 2det Stykke, hvor der staar, at „Staten overtager med bindende Virkning indtil 1. April 1928 fuld Garanti for alle retsgyldige Fordringer paa Landmandsbanken“. Den paagældende Taler gjorde gældende, at denne Bestemmelse kunde forstaaes paa to Maader. Man kunde forstaa den saaledes, at Staten hæfter som Kautionist for alle Forpligtelser, Landmandsbanken har paadraget sig eller fremtidig maatte paadrage sig inden den 1. April 1928. Men man kunde, sagde den paagældende Taler videre, ogsaa forstaa Bestemmelsen saaledes, at Statens Hæftelse i det hele faldt bort den 1. April 1928, altsaa ogsaa med Hensyn til Forpligtelser, der allerede var paadraget inden denne Dag. Vedkommende Taler lod til, hvis jeg da forstod ham ret, at have mest tilovers for den sidste Fortolkning, idet han gjorde gældende, at det var noget ganske ekstraordinært, der her var Tale om, at Staten skulde paatage sig saa vidtgaende Hæftelser, og derfor maatte man fortolke Bestemmelsen saaledes, at Hæftelsen fik det mindst mulige Omfang. Jeg maa tilstaa, at jeg vilde være overvejende tilbøjelig til at holde paa den modsatte Fortolkning, thi det forekommer mig, at der vilde være noget højst unaturligt og urimeligt i, at Staten efter en Gang at være kommet til at hæfte for visse Forpligtelser uden videre skulde blive fri for disse, blot fordi en bestemt Dato, her altsaa den 1. April 1928, indtraf. Man kunde jo endog tænke sig at føre Standpunktet saaledes igennem, at Landmandsbanken

ved at forhale Tiden, ved f. Eks. at lade sig sagsøge for den paagældende Forpligtelse og trække Processen ud gennem flere Instanser kunde bevirke, at Statens Hæftelse overfor vedkommende Kreditor faldt bort ganske uden hans egen Skyld. Jeg vil i hvert Fald tro, at det ene naturlige er, at naar Staten en Gang er blevet forpligtet overfor en af Landmandsbankens Kreditorer inden den 1. April 1928, maa denne Forpligtelse vedvare, indtil det paagældende Forhold er blevet afviklet. Spørgsmaalet er jo endnu ikke aktuelt, men det vil en Gang blive det, og saa vil det ved Fortolkningen være af Interesse at faa oplyst, hvad der egentlig har været Meningen med den paagældende Bestemmelse. Jeg vil derfor bede den højtærede Handelsminister udtale sig om, hvad der ved Lovforslagets Affattelse har været Meningen, om det har været Meningen, at Bestemmelsen skulde forstaaes saaledes, som den paagældende Taler i Folketinget antog, eller saaledes, som jeg er tilbøjelig til at mene. Man vil uden Tvivl til sin Tid være den højtærede Handelsminister taknemmelig for, at han i Tide har udtalt sig om, hvad der var Meningen med Bestemmelsen.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Jeg vil rette en Tak til de ærede Ordførere for Venstre og det konservative Folkeparti for de alvorlige og tilsluttende Ord, de har talt. Jeg forstaaer saa udmærket, at man ikke kan være begejstret for at stemme for et saadant Lovforslag, som jo er af den Art, at man ikke ønsker at være med til det, men som Situationen ligger, har man følt sin alvorlige Pligt til at gaa med, og jeg takker for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) talte om mange Ting, men egentlig kun lidt, synes jeg, om det, der er det centrale i Sagen: om man vil gaa med eller ikke; det var, som om det ærede Medlem gik udenom dette, der egentlig er Sagens Kærne. Det ærede Medlem spurgte om en enkelt bestemt Ting, nemlig om de 5 Aar var indsat for at begrænse Risikoen ud fra den Opfattelse, at man mente, at Banken vilde blive ved at sætte Penge til, og saa var det rimeligt, at man vilde slippe med saa faa Aar som muligt. Jeg kan ikke rigtig tro, at denne Udtalelse er fremsat i Alvor. Vi foreslog de 7 Aar, fordi vi mente, at det tjente Banken bedst, men det ærede Medlem maa jo vide, at Tidsrummet er blevet forandret til 5 Aar